

var sagt, var rigtigt, der var endogsaa sket meget værre Ting end det, de havde sagt, saa vil jeg fastholde, at det af „Flakkebjerg“-Forhørene fremgaar, at der ogsaa i den Sag havde fundet ganske overordentlige Overdrivelser Sted fra de socialdemokratiske Blades Side og sikkert ogsaa fra det ærede Medlems Side, forsaavidt han har skrevet nogle af de Artikler, der den Gang stod i de socialdemokratiske Blade.

Det ærede Medlem gav saa en meget interessant Fremstilling af sit Besøg paa „Flakkebjerg“ den 27. Januar. Hvad der der er sket, skjuler sig endnu i Modsigelsesernes Mørke. Det ærede Medlem har en Forklaring, Forstander Mortensen en anden, og jeg gentager, at enhver maa afgøre for sig, hvilke af disse Forklaringer han vil tillægge den største Betydning.

Men naar det ærede Medlem vil lade forstaa, at Mortensen skulde være afhængig af mig eller Justitsministeriet, saa har det ærede Medlems Fantasi paa ny fuldstændig ledet paa Vildspor. Der er ikke noget som helst Afhængighedsforhold til Stede.

Det ærede Medlem kom ogsaa tilbage til et af sine Yndlingstemaer, nemlig Forholdet angaaende Bestyrer Møller i Lavelstræde. Det er et Forhold, hvis Begyndelse ligger et Stykke Tid tilbage, tror jeg da, før Børneloven blev vedtaget. I alt Fald var denne Mand ansat af en privat Forening, før Overretsassessor Brun tiltraadte som Overinspektør for Opdragelsesanstalterne, af en privat Forening, i hvis Bestyrelse Brun ikke havde Sæde.

Men naar jeg nu gaar tilbage til „Hebron“, saa siger det ærede Medlem, at jeg holder mig til, at Pigerne have sagt, at Straffene vare vel fortjente. Ja, naar man har talt i flere Timer, kan det være vanskeligt at erindre alt, hvad man har sagt, men det staaer rigtignok for min Hukommelse som noget ganske bestemt, at jeg ikke hverken i Lørdags eller i Gaar med et eneste Ord har henholdt mig til dette, at Pigerne erkendte, at Straffene vare velfortjente.

Men det vil jo fremgaa af Rigsdagstidenden, og hvis det fremgaar af denne, at jeg ikke har sagt det, have vi her igen et af de Tilfælde, hvor det ærede Medlems Fantasi har spillet ham det grundigste Puds, hvilket igen viser sig, naar det ærede Medlem siger, at jeg sagde, at her inde i København suser hver Dag Rottingen i Skolerne. Saaledes sagde det ærede Medlem, da han havde Ordet før. Det har jeg slet ikke sagt, det er igen det ærede

Medlems indvendige Konstruktion, som slaar klik. Det, som jeg har sagt, staaer Sp. 2924. Jeg siger: „Rottingen suser, naar vi endelig skulle kalde det en Rotting, i de københavnske Kommuneskoler, uden at, saa vidt jeg ved, Københavns Borgerrepræsentation hidtil har foretaget noget virksomt Skridt for at faa den udelukket, og det ærede Medlem udtalte jo ogsaa selv her, at i Skolen — i alt Fald i Københavns Kommuneskoler og i Aarhus vel ogsaa — havde Lærerne Ret til at anvende indtil 5 Slag“. Men dette vender det ærede Medlem om til, at jeg skulde have sagt, at hver eneste Dag suser Rottingen i de københavnske Kommuneskoler. Ærede Medlemmer ville se, hvor vanskeligt det i Virkeligheden er at diskutere med det ærede Medlem paa Grund af denne indvendige Konstruktionsfejl, og paa Grundlag af det ærede Medlems Fantasi siger han mig saa for at have injurieret samtlige københavnske Kommuneskolelærere.

Ligesaa naar det ærede Medlem siger, at jeg har sagt, at Pigerne paa Bløgdamsvej truede med at slaa Fru Bransholm. Det har jeg jo ikke sagt. Det, jeg har sagt, er, at Pigerne løb efter hende og skældte hende ud, og at hun derfor maatte flygte.

Naar det ærede Medlem skal ind paa de Grufuldheder, han mener, han kan beholde tilbage, kommer han ind paa dette Spørgsmaal om, at Pigerne have taget af Hundens Mad, fordi de vare sultne, men undlader ganske at oplyse, at Grunden til, at de tage af Hundens Mad — det var for Resten ikke saaledes at forstaa, at Pigerne gik hen og toge af Hundens Fad; det var af de Varer, der vare bestemte til Hunden, at de tog —, var den, at denne Hund levede bedre end baade Pigerne og Fru Bransholm, den fik nemlig Leverpostej, og det var den Leverpostej, Pigerne holdt af og gerne vilde knibe et Stykke af, inden Hunden fik det. Men det, at Pigerne gerne vilde have et Stykke Leverpostej, behøver dog ikke at vise, at de sultede, og at de vare sultne. Man kan sige, at det var, fordi de vare lækker-sultne, men ikke, at det var, fordi de vare sultne.

Det er for Resten ejendommeligt, at en af de Piger, som have givet Forklaring om den daarlige Kost paa „Hebron“ — og det er kun ganske enkelte Piger, de allerfleste have givet Forklaring om, at den var god —, siger, at Kosten var saadan, at hun ikke vilde byde sin Hund den, men samtidig oplyser hun, at hendes Hund —